

4. סעיף 444 של הפקודה העיקרית (כפי שחוקק בסעיף 2 של פקודת המשטרה (תיקון), 1945, ותוקן בסעיף 11 של פקודת המשטרה (תיקון), 1946) יתוקן עוד — (א) מתוך שתימחק הנקודה המצוייה בסוף פסקה (ג) של סעיף-קטן (2) שבו, ותוחלף בנקודה ופסיק ואחריהם המלה „או“;
- (ב) מתוך שתוכנס בסעיף-קטן (2) שבו, מיד לאחר פסקה (ג) של אותו סעיף-קטן, הפסקה הבאה, כפסקה (ד) שבו: —
- „(ד) אם שירת חבר לחיל, לאחר ששירת בחיל הג'נדרמריה של פלשתינה (א"י), במשטרה עירונית לאחר הפסק בשירות שלא עלה על שלושה חדשים, ולאחר ששירת במשטרה העירונית נתמנה לחיל (ז"ת פתוחה; יו"ד חרוקה) לאחר הפסק בשירות שלא עלה על שלושה חדשים.“;
- (ג) מתוך שיימחק מסעיף-קטן (3) שבו הביטוי „סעיף-קטן (2)“, ויוחלף בביטוי „פסקאות (א), (ב) ו-(ג) של סעיף-קטן (2)“.
5. סעיף 47 של הפקודה העיקרית (כפי שחוקק בסעיף 2 של פקודת המשטרה (תיקון), 1945), יתוקן —
- (א) מתוך שיסופר מחדש כ„סעיף 47—(1)“;
- (ב) מתוך שיוכנס בו בסופו הסעיף-הקטן הבא, כסעיף-קטן (2) שבו: —
- „(2) לצורך חישוב סכומה של פנסייה כל-שהיא, שהוענקה לפי קביעותיהם של סעיף 44 או 45 לחבר לחיל, שהוא סמל או שוטר פשוט בפלגה (פ"א שוואית; למ"ד פתוחה) הבריטית של החיל המקבל קצובת נכר, תהיה נודעת — למרות כל דבר הכלול בסעיף 10 של פקודת הפנסיות, 1944 — לכללים, הרשומים בתוספת הראשונה על פקודת הפנסיות, 1944, נפקות בגין אותו חבר לחיל, כאילו היה פקיד, שעליו לא חל סעיף 10 האמור.“
6. כל פנסייה, שמיומר בה כי אותה העניק הנציב העליון לפי קביעותיה של הפקודה העיקרית ביום האחד בינואר, 1942, או לאחריו, יהיו רואים אותה כאילו הוענקה באופן תקף (תי"ו קמוצה; קו"ף צרוייה) אם היתה מוענקת באופן תקף, אילו היתה הפקודה הזאת עומדת בתוקפה בשעה שהוענקה אותה פנסייה.
- 7.—(1) יהיו רואים את קביעותיה של הפקודה הזאת, שאינן אלה של הסעיפים 2 ו-5, כאילו נכנסו לתוקפן ביום האחד בינואר, 1942.
- (2) יהיו רואים את קביעותיהם של סעיפים 2 ו-5 של הפקודה הזאת, כאילו נכנסו לתוקפן ביום האחד באפריל, 1946.

תיקון סעיף 444 ש של
הפקודה העיקרית.
מס' 5 לש' 1945.
מס' 4 לש' 1946.

תיקון סעיף 47 של
הפקודה העיקרית.
מס' 5 לש' 1945.

מס' 1 לש' 1944.

הקניית תוקף.

תחילת תוקף.

א. ג. קאנינגהאם
נציב עליון.

29 בדצמבר, 1947.

פקודת מתעסקים ברפואה.

מס' 58 לשנת 1947.

פקודה הבאה לתקן וללכד את החוק המסדיר את ההתעסקות ברפואה.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת המתעסקים ברפואה, 1947.

שם קצר.

2. בפקודה הזאת —

פירוש.

„אדם מורשה לעסוק בריפוי-שיניים“ מובנו כל אדם, המורשה לעסוק בריפוי-

שיניים לפי סעיף 4 של פקודת רופאי-השיניים, 1945;

מס' 1 לש' 1945.

„אדם מורשה לעסוק ברפואה” מובנו כל אדם המורשה לעסוק ברפואה לפי סעיף

4 :

„דיפלומה” מובנה דיפלומה, דרגה אקדימאית, כתב של חבר מלומד, כתב של חבר, רשיון, הרשאת התעסוקה, כתב, כתבי-עדות או תעודת-אישור, או מעמד או תעודות אחרים, שהעניקום כל אוניברסיטה, איגוד, קולגיום, או כל גוף אחר או כל מחלקה של ממשלת כל ארץ או מקום, או בני-אדם הפועלים מכוח הרשאתה של ממשלה כזאת ;

„התעסוקת ברפואה” כוללת את ביצועם של כל בדיקה, אבחנה או טיפול בבני-אדם חולים או נחבלים, או מתן כל מרשם למענם, טיפול בנשים בזיקה אל לידה, או ביצועם של אותם שירותים אחרים, שאותם מבצעים כרגיל רופא, מנתח או מיילד ;

„מנהל” מובנו מנהל שירותי הרפואה, וכולל את המשנה-למנהל וכל פקיד של מחלקת הבריאות, שאותו מינה המנהל לבצע חובות כל-שהן לפי הפקודה הזאת.

רק בני-אדם מורשים יעסקו ברפואה.

3.—(1) שום אדם לא יעסוק ולא יתאמר — בין במישרים ובין בלימוד הבר מתוך דבר — להיות עוסק, או מוכן לעסוק, ברפואה, אלא אם הוא אדם מורשה להתעסק ברפואה.

(2) שום דבר שבסעיף הזה לא יפעל כדי למנוע —

(א) אדם, המורשה להתעסק בריפוי-שיניים, רוקח מרשיון, או אדם, המורשה לעסוק במיילדות, מלעסוק בהתאם לפקודה בדבר מקצועו ;
(ב) אחות או שום אדם אחר מלטפל בחולה (כאחות) ;

(ג) שום אדם מלתת עצת-אקראי או טיפול-אקראי, ללא ריווח או תגמולים, או מלעבוד בהשגחתו האישית והישירה של אדם המורשה לעסוק ברפואה.

בני-אדם המורשים לעסוק ברפואה.

4. בני-האדם הבאים מורשים לעסוק ברפואה —

(א) בני-אדם, המחזיקים — או שרואים אותם כמחזיקים — ברשיון לעסוק ברפואה, שהוענק לפי הפקודה הזאת ;

(ב) בני-אדם, המחזיקים בתעודת-היתר זמנית לעסוק ברפואה, שהוענקה לפי סעיף 5.

רשיונות ותעודות היתר זמניות.

5.—(1) רשיונות לעסוק ברפואה יוענקו רק לבני-אדם שהם אזרחים שלשתינאיים (א"י), או שקיבלו רשות לישיבת-קבע בפלשתינה (א"י).

(2) בקשה על רשיון לעסוק ברפואה מאת כל אדם, שהוא אזרח פלשתינאי (א"י) או שקיבל רשות ישיבת-קבע בפלשתינה (א"י), תיערך אל המנהל, שיעניק — מתוך כפיפות לקביעותיו של סעיף 6 מן הפקודה הזאת) — אותו רשיון משיווכח לדעת כי המבקש —

(א) הוא אדם הגון ;

(ב) למד רפואה במשך תקופה של חמש שנים — לכל-הפחות — באוניברסיטה או בבית-ספר לרפואה, שבהם הכיר המנהל, והשיג דיפלומה, שבה הכיר המנהל ;

(ג) לא אבדה לו אזרחותו הפלשתינאית (א"י) או הרשות לישיבת-קבע בפלשתינה (א"י).

656
124
26.5.22

✓ (3) דמים כדי שני פונטים יושמו על הענקת רשיון מאת המנהל לעסוק ברפואה.

(4) (א) המנהל רשאי — בכל מקרה שיראה זאת לנכון, או עד אשר ישלמו (ש"ן ולמ"ד שוואיות) העניינים הפורמאליים בדבר הענקת רשיון — להעניק תעודת-היתר זמנית לעסוק ברפואה למשך תקופה שלא תעלה על שישה חדשים, ולאחר-מכן יהיה רשאי לחדש אותה תעודת-היתר לפי ראות עיניו;

(ב) דמים כדי חמש-מאות מיל יושמו על הענקת תעודת-היתר זמנית לעסוק ברפואה, שתוענק לפי הסעיף-הקטן הזה, ועל כל חדוש וחדוש של אותה תעודת-היתר;

(ג) המחזיק בתעודת-היתר זמנית יחזיר אותה תעודת-היתר למנהל בתאריך תום תקפה.

(6) הנציב העליון רשאי לקבוע — בהודעה בעיתון, ביום שלושים ואחד בדצמבר מדי שנה בשנתה, או לפניו — את מספרם המאכסימאלי של רשיונות לעסוק ברפואה, שאותו יהיה המנהל רשאי להעניק במשך השנה, המתחילה ביום האחד בינואר הקרוב לאחר תאריך אותה הודעה, לבני-אדם שהגישו בקשה על-ידי לפי סעיף-קטן (2) של סעיף 5, והמנהל לא יעניק לאותם בני-אדם, במשך שום שנה, מספר גדול יותר של רשיונות לעסוק ברפואה מן המאכסימום שקבעו הנציב העליון לפי הסעיף הזה בגין אותה שנה:

בתנאי, שאם בשום זמן עולה מספרם של המבקשים לפי סעיף-קטן (2) של סעיף 5 על מספרם המצוי של רשיונות לעסוק ברפואה, יהיה הדבר בגדר שיקול-דעתו בלתי-הכבול של המנהל להכריע באיזה אופן יפולגו הרשיונות.

7.—(1) מקום שהוענק המספר המאכסימאלי של רשיונות לעסוק ברפואה, שאותו רשאי המנהל להעניק בשנה כל-שהיא לבני-אדם שביקשום לפי סעיף-קטן (2) של סעיף 5, רשאי כל מוסד רפואי או מדעי בפלשתינה (א"י), שבו הכיר המנהל, לפנות אל הנציב העליון בבקשה כי יוענק לשום אדם, שהוא אזרח פלשתינאי (א"י) או קיבל רשות לישבת-קבע בפלשתינה (א"י), רשיון לעסוק ברפואה אך ורק באותו מוסד ומטעמו, ומשתנוח דעתו של הנציב העליון כי המבקש שנקרא בשמו בבקשה —

(א) הוא אדם הגון;

(ב) למד רפואה במשך חמש שנים — לכל-הפחות — באוניברסיטה או בבית-ספר לרפואה, שבהם הכיר המנהל, והשיג דיפלומה, שבה הכיר המנהל; וכן

(ג) יועבד אך ורק בהתעסקות ברפואה באותו מוסד או מטעמו,

יעניק אותו רשיון לאותו אדם.

(2) הנציב העליון רשאי לבטל — בצו בחתימת-ידו — את הרשיון לעסוק ברפואה, שהוענק לשום אדם לפי סעיף-קטן (1) של הסעיף הזה, אם נחה דעתו שלא מולאו — או פסקו מלהתמלא — קביעותיה של פסקה (ג) של אותו סעיף-קטן:

בתנאי שלא יינתן שום צו של ביטול, אלא-אם היתה לאדם ולמוסד הנוגעים בדבר הזדמנות להגיש לנציב העליון הרצאת-דברים כתובה על עניינם.

(3) דמים כדי שני פונטים יושמו על הענקת רשיון מאת הנציב העליון להתעסק

(ברפואה).

כוחו של הנציב
העליון לצמצם
מספר רשיונות
שמותר להעניקם
למבקשים לפי
סעיף 5(2).

כוחו של הנציב
העליון להעניק
רשיונות במקרים
מסויימים.

ק"מ
16
68
150
38

(6) כל אדם, הרואה את עצמו מקופח בכל צו על ביטול או התלייה לפי הסעיף הזה, רשאי — במשך שלושה חדשים לאחר קבלת הודעה על מתן אותו צו — לערער על אותו צו בפני בית-המשפט העליון, היושב לדין כבית-משפט גבוה, ובכל ערעור כזה יהיה בית-המשפט העליון רשאי ליתן אותן הוראות בעניין שימצאן נאותות, לרבות כל הוראה בדבר יציאות הערעור, והצו של בית-המשפט העליון יהיה סופי ומכריע.

10. אדם המורשה לעסוק ברפואה רשאי לאחוז ולהשתמש באותם סמים ורפואות, הדרושים לטיפול בחולים במקומו הוא ולשימוש בשעת-חירום, אך לא ירקח ולא יספק סמים או רפואות לחוליו לשימוש בבתי-הם, אלא בהתאם לקביעותיה של פקודת הרוקחות, ויהיה כפוף לקביעותיה של כל תחיקה העומדת בתקפה בדבר אחיזה או שימוש בסמים ורעלים.

11.—(1) שום אדם, שאינו אדם המורשה לעסוק ברפואה, לא ישתמש בתואר „מתעסק ברפואה“, „רופא“, „מנתח“, „רקח“ או בתואר אחר כיוצא באלה, בין שהוא מובע במלים ובין באותיות, שמתוכו תהיה משתמעת כשרות רפואית.

(2) שום אדם, המורשה לעסוק ברפואה, לא יטול לעצמו כל תואר או תיאור, המחושבים — במידה מסתברת — להעלות על הדעת כי לו שום מעמד או כשרויות מקצועיים, שאינם המעמד או הכשרויות שיש לו בעצם, והם רשומים בבקשה שהגיש על רשיון או תעודת-היתר לעסוק ברפואה, או — אם רכשם לאחר-מכן — בכל בקשה שלאחר-מכן, שאותם אישר המנהל, ולא ישתמש בכל תואר או תיאור כאלה, ולא יקבעם במקומו ולא ישתמש בהם בזיקה אל מקומו או התעסקותו: בתנאי שלא יהיה אדם, המורשה לעסוק ברפואה, מנוע מלהשתמש בתואר „דוקטור“.

12. שום אדם, שאינו אדם המורשה לעסוק ברפואה, לא יהיה זכאי להיפרע בשום בית-משפט שום דמים או משימה תמורת שום עבודה או שירות שביצע, ואשר — לפי הפקודה הזאת — צריך היה לבצעם אדם המורשה לעסוק ברפואה, או תמורת שום רפואה, שאותה היה עשוי לרשום או לספק.

13.—(1) אדם המורשה לעסוק ברפואה רשאי להעביד — בהשגחתו האישית — אחיות, חובשים וטפלנים בזיקה אל עבודתו המקצועית, אולם לא ירשה לשום אדם, שאינו אדם המורשה לעסוק ברפואה, לשמש שום חולה, לטפל בו או לעשות בו שום ניתוח, בגין שום עניין, המחייב שיקול-דעת או מאומנות מקצועיים.

(2) אדם המורשה לעסוק ברפואה והוא מסייע — בין במתן סמים מקהים או מרדמים ובין בדרך אחרת — לאדם, שאינו אדם המורשה לעסוק ברפואה, לשמש שום אדם אחר, לטפל בו או לעשות בו שום ניתוח, בגין כל עניין המחייב שיקול-דעת ומאומנות מקצועיים, יהינן רואים אותו כאילו אשם (שי"ו פחוחה) בהתנהגות שאינה הולמת את המקצוע כאדם המורשה לעסוק ברפואה, ומותר יהיה לבטל או להתלות — לפי סעיף 9 — את רשיונו או תעודת-ההיתר שלו, הכול לפי העניין.

14.—(1) אדם המורשה לעסוק ברפואה לא יעסוק בכל מסחר ולא יהיה עסוק בכל עסק של פרקמטיה או סחר.

(2) אדם המורשה לעסוק ברפואה לא יפרסם את עצמו במודעות כעוסק ברפואה, בין בעיתונות ובין בכל אמצעים אחרים:

אחיזה ושימוש בסמים וכו' בירי בני-אדם שהורשו לעסוק ברפואה.

פרק ק"י.

שימוש כמנחים שמשמעת מהם הכשרה.

היפרעות דמים.

העברת אחיות, חובשים וטפלנים.

בני-אדם המורשים לעסוק ברפואה, אינם מורשים לסחור או לעסוק בעסק או לפרסם מודעות.